

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2026 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

**sprawy B.B.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. i inne,  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 12 sierpnia 2025 r., sygn. akt II AKa 130/25,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 18 grudnia 2024 r., sygn. akt II K 89/24,

### **p o s t a n o w i ł**

- 1. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 18 grudnia 2024 r., w sprawie o sygn. akt II K 89/24, B.B. został uznany winnym następujących przestępstw: z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za co wymierzono mu karę 10 lat pozbawienia wolności; ciągu przestępstw w ujęciu

art. 91 § 1 k.k. złożonego z 4 czynów z art. 278 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd orzekł wobec oskarżonego karę łączną 10 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego pierwszym czynem nawiązkę w kwocie 20 000 złotych; na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych czynami z art. 278 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy, Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2025 r., w sprawie II AKa 130/25, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, który na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i art. 526 § 1 k.p.k. zarzucił:

1/ rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, poprzez wydanie orzeczenia przez Sąd, w składzie którego zasiadał sędzia X. Y. powołany na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w [...]2 postanowieniem Prezydenta RP z dnia [...] 2021 r., poprzedzonym wydaniem opinii przez Krajową Radę Sądownictwa z dnia 11 października 2018 r., w składzie ukształtowanym w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i niektórych innych ustaw;

2/ rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. polegające na nienależytym rozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazu art. 7 k.p.k., w którym podniesiono, że doszło do nieprawidłowości w ocenie wyjaśnień oskarżonego B.B.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...]2.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Ciechanowie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy zważył co następuje.**

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego B.B. okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k., co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu i oddalenia w trybie tego przepisu. Analiza zarzutów kasacyjnych nie wykazała, by w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa z art. 523 § 1 k.p.k.

Należy w pierwszej kolejności zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 535 § 3 k.p.k., oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej na posiedzeniu nie wymaga sporządzenia pisemnego uzasadnienia z urzędu, a takie sporządza się tylko na wniosek strony. W niniejszej sprawie taki wniosek nie wpłynął, a zatem Sąd Najwyższy był zwolniony z obowiązku sporządzenia pisemnych motywów swego rozstrzygnięcia. Sąd Najwyższy uznał jednak za konieczne sporządzenie z urzędu uzasadnienia w części dotyczący niewłaściwej obsady Sądu drugiej instancji w ujęciu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a to ze względu na wagę tego zarzutu. Jednocześnie brak było podstaw do przedstawienia takich argumentów z urzędu w części dotyczącej zarzutu z pkt II kasacji, a to zarówno z uwagi na charakter zarzutu jak i materię sprawy.

A zatem odnosząc się do zarzutu dotyczącego niewłaściwej obsady Sądu Apelacyjnego w [...]2 wobec zasiadania w jego składzie sędziego tego Sądu X. Y., Sąd Najwyższy stwierdza, że nie zaistniała z tego powodu bezwzględna przesłanka odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Zgodnie z uchwałą trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I4110-1/2020 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7): „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (...) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”.

Uchwała ta z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej i wiąże każdy skład Sądu Najwyższego, dopóki nie nastąpi odstępnie od niej w trybie art. 88 ust. 2 ustawy o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 622). Przyczyny związania Sądu Najwyższego tą uchwałą zostały wskazane i szeroko omówione w orzecznictwie Sądu Najwyższego (*przykładowo: w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., w sprawie I KZP 2/22, OSNK 2022, z. 6, poz. 22; w postanowieniach Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21, OSNK 2021, z. 10, poz. 41; z dnia 23 listopada 2022 r., I KO 79/21*).

W uzasadnieniu cytowanej uchwały z dnia 23 stycznia 2020 r., Sąd Najwyższy stwierdził między innymi – „Oceniając zasadność wątpliwości co do bezstronności sędziego, sąd bierze pod uwagę wszelkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na jej zachowanie. Mogą one obejmować powiązanie sędziego ze stronami sporu, okoliczności świadczące o uzależnieniu sędziego od określonych podmiotów zewnętrznych, w tym innych organów państwa czy partii politycznych. Znaczenie może mieć przy tym sposób uzyskania określonych profitów lub awansów przez sędziego”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjętym na gruncie tej uchwały podkreśla się, że obok podniesienia, iż dana osoba została powołana na stanowisko sędziego na wniosek nowo ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa, konieczne jest wskazanie dodatkowych okoliczności, które świadczą o naruszeniu standardów niezawisłości i bezstronności sędziego, co w rezultacie może prowadzić do stwierdzenia wystąpienia przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (*por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2024 r., II KK 503/23, LEX nr 3752571*).

Stanowisko to zostało potwierdzone i wzmocnione w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego Izby Karnej z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22), gdzie zaakcentowano ponownie, że:

„1. Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) nie jest

organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust.1;

„2. brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że brak bezstronności i niezawisłości sądu, w składzie którego zasiadał sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w wadliwym procesie przed Krajową Radą Sądownictwa od 17 stycznia 2018 r., należy ustalić *in concreto*. Oznacza to, iż należy wykazać konkretnie, że z uwagi na dające się zidentyfikować okoliczności związane z powołaniem danego sędziego do sądu, istnieją tego rodzaju wątpliwości, iż sąd, w składzie którego zasiada taki sędzia jest sądem nienależycie obsadzonym.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wypracowano model odpowiedniego przeprowadzenia tego rodzaju testu niezależności i bezstronności sądu w kontekście ewentualnego zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Podkreśla się, że należy mieć na względzie szereg okoliczności. Oprócz wadliwości samego procesu nominacyjnego sędziego, istotną rolę w tej ocenie powinny odgrywać między innymi: równoczesność (lub zbliżony czas) uruchomienia drogi awansowej z objęciem ważnego stanowiska w administracji sądowej w drodze arbitralnej decyzji Ministra Sprawiedliwości, utajnienie obrad KRS w zakresie danej kandydatury, jednoznacznie negatywna opinia zgromadzenia ogólnego sędziów, porównanie osiągnięć zawodowych kandydata z doświadczeniem zawodowym i poparciem środowiska dla kontrkandydatów, fakt uzyskania nominacji na stanowiska funkcyjne pozostające w dyskrecyjnej kompetencji władzy politycznej, udział w pracach gremiów powiązanych z władzą polityczną, wykonywanie określonych zadań lub funkcji na podstawie arbitralnych decyzji władzy politycznej (*por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 29 lutego 2024 r., IV KK 25/24, LEX nr 3690962; z dnia 19 października 2022 r., II KS 32/21, OSNK 2023, z. 5 – 6, poz. 24*).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy podkreślić, że sam fakt, iż w składzie Sądu Apelacyjnego w [...]2 zasiadał sędzia tego Sądu X. Y., nie stanowił automatycznie o zaistnieniu przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozpoznając przedmiotową sprawę miał na uwadze fakt, że test niezależności i niezawisłości Sędziego X. Y. został już przeprowadzony przez Sąd Najwyższy ze skutkiem pozytywnym, w rezultacie czego przyjęto, że z uwagi na udział tego sędziego w składzie sądu nie wystąpiła bezwzględna przesłanka odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Oceniając ewentualne zaistnienie tego uchybienia na gruncie niniejszej sprawy, Sąd Najwyższy w pełni akceptuje argumenty przyjęte w sprawach dotyczących w/w sędziego, a są to sprawy: V KK 486/23, postanowienie z dnia 14 grudnia 2023 r.; V KK104/24, postanowienie z dnia 24 kwietnia 2024 r.; V KK 335/25, postanowienie z dnia 16 września 2025 r.; V KK 469/25, postanowienie z dnia 26 listopada 2025 r.; V KK 468/25, postanowienie z dnia 10 grudnia 2025 r.

Tak np. w sprawie V KK 335/25 Sąd Najwyższy podniósł - „sędzia X. Y. ma długoletni staż orzeczniczy, bowiem w 1994 r. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...], a wcześniej przez półtora roku rozpoznawał sprawy jako asesor sądowy. Nominację na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w [...] uzyskał w listopadzie 1997 r., w 2001 r. został przeniesiony na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w [...]1, gdzie pełnił funkcję wizytatora. Po kolejnym przeniesieniu w 2011 r. orzekał jako sędzia Sądu Okręgowego w [...]2, gdzie również był m.in. wizytatorem, a w latach 2012-2017 orzekał też w ramach delegacji na jednodniowych sesjach w Wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego w [...]2. Od 1 stycznia 2018 r. został delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w tym Sądzie. W sporządzonej opinii sędzia wizytator wysoko oceniła kwalifikacje zawodowego sędziego X. Y., który uzyskał również poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]2 i Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...]2 (opinia pozytywna z rekomendacją)”.

Kończąc rozważania w tym zakresie należy stwierdzić, że nie doszło do naruszenia prawa w postaci art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez udział w składzie orzekającym Sądu odwoławczego - Sądu Apelacyjnego w [...]2, sędziego X. Y.,

mimo, że został powołany na to stanowisko w wyniku procedury przeprowadzonej przed Krajową Radą Sądownictwa, której skład ukształtowano w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

W rezultacie tej oceny zarzuty kasacji są całkowicie pozbawiony podstaw, a więc zasadne było ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Andrzej Stępka

[WB]

[r.g.]